

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Sandra Field

A fele sem igaz

Melanie Milburne

Kényére-kedvére

Minden perce különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sandra Field, 2001 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A ROMANA 697. eredeti címe: *Expecting His Baby* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Melanie Milburne, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A ROMANA 698. eredeti címe: *Bedded and Wedded for Revenge* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Farkas Judit

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 697-698. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-068-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sandra Field

A fele sem igaz

1. FEJEZET

A kórházi ágyban egy nő feküdt. Egy bámulatosan szép nő. Judd mozdulatlanul állva nézte. Eltéveszthette a szobát, mert ő másvalakit keresett. Mégsem ment el, hogy megkérdezzen egy nővért, hanem maradt, és a betegre szegezte a szemét. A jobb vállára és a felkarjára jeges pakolást tettek, az arca sápadt volt. Világos bőrével éles kontrasztot alkotott egy sötét vérömleny. Autóbalesetet szenvedett, vagy elcsúszott a tükörjégen? Remélhetőleg nem támadásnak esett áldozatul. Judd dühösen ökölbe szorította a kezét. Lehet, hogy a férje vagy a barátja bántalmazta? – találgatta. Ha igen, ő leüti azt a szemetet, csak kerüljön a keze közé!

De miért támadt ilyen gondolata, amikor nem is ismeri ezt a nőt? Judd összeszorította a száját, és tovább nézegette az ágyban fekvőt. Az arca keskeny, a szemöldöke finoman ívelt, az ajka pedig... csábító. Milyen színű lehet a szeme? Szürke, mint az enyém? – gondolta. Vagy talán barna? A hullámos haja mindenesetre tűzvörös.

Tűz... Judd elhessegette a lelki szemei előtt felbukkanó lidércnyomásos képeket. Meg kellene keresnie a tűzoltót, aki megmentette Emmyt, hogy köszönetet mondjon neki, aztán pedig visszamennie a kislánya ágyához. Az orvos azt mondta, hogy Emmy órákig nem ébred fel, mert nyugtatót adtak neki, Judd azonban nem akarta megkockáztatni, hogy akkor éppen ne legyen ott.

Lassan elhagyta a szobát. A folyosóra kilépve meglátta, hogy egy ápolónő tart feléje sietve.

– Elnézést – állította meg –, azt a tűzoltót kerestem, akit ma este szállítottak be. Megmentette a lányomat, és köszönetet kell mondanom neki. A nevét sajnos nem tudom.

A nővér kissé zaklatottnak tűnt.

– A tűzoltó egy nő volt – felelte mosolyogva –, de nem hiszem, hogy...

– Nő volt? – kérdezett vissza Judd elképedten.

– Igen. A tűzoltóságnál is dolgoznak nők. 214-es szoba. A beteg erős altatót kapott. Inkább holnap kellene beszélnie vele.

A 214-es szoba az volt, amelyből Judd éppen kijött.

– Köszönöm – felelte, miközben megpróbálta összeszedni magát.

Aztán visszament a betegszobába. Az ágyhoz közeledve furcsa érzése támadt. A nő mintha hasonlítana valakire, akit ismer. De kire? Az biztos, hogy vele még nem találkozott, mert aligha felejtette volna el a finom vonásait és hosszú, vékony ujjait. Gyűrűt nem visel. Ez azt jelentené, hogy nincs férjénél? Emmy életét mindenesetre megmentette.

Juddnak le sem kellett hunynia a szemét ahhoz, hogy újra maga előtt lássa a borzalmas jelenetet, amely elébe tárult, miután kiszállt a taxiból, amely hazavitte a Montréal-Trudeau repülőtérre.

Az aktatáskáját markolva nézett az előkertjük pázsitján villogó tűzoltóautóra és a rádión utasításokat adó tűzoltókra. A tetőszerkezetből hatalmas füstfelhők szálltak fel, és időnként lángok csaptak ki. Judd először csak mozdulatlanul állt ott, és hevesen vert a szíve, mert soha nem érzett még olyan félelmet, mint most, azt képzelve, hogy Emmy odabent van ebben a lángoló pokolban. A ház falához egy magas fémlétra volt támasztva azoknál az ablakoknál, amelyek mögött a hálószobáik vannak...

Judd a lánya nevét kiáltozva futni kezdett a ház felé, de négy rendőr odarohant hozzá, és nem engedte tovább. A következő pillanatban azt látta, hogy odabentről egy kis batyut adnak ki az ablakon a létrán álló tűzoltónak, aki továbbadja egy lejjebb álló társának. Judd megint felkiáltott, és a rendőrök végre elengedték, ő pedig a jeges és havas fűvön odafutott Emmyhez. A kislánya szemében ülő rémület láttán Judd szívébe éles szúrás hasított.

Miközben óvatosan beszállt Emmyvel a várakozó mentőautóba, a válla felett hátrapillantva azt látta, hogy beomlik a háztető, és egy gerenda eltalálja azt a tűzoltót, aki kiadta a kislányt az ablakon. A létrán álló tűzoltó azonnal megragadta a társa karját, és áthúzta a párkányon...

Judd hirtelen visszatért a valóságba. Az orvos szerint a lánya nem szenvedett füstmérgezését. Ő pedig most köszönetet akar mondani a tűzoltónak, noha a háláját valójában soha nem róhatja le neki. A nőt úgy százhetvenöt centi magasra becsülte, több biztosan nem lehet. A vonásai nem olyan tökéletesek, mint Angeline vonásai, mert a szája kicsit nagyobb, és az orra sem egészen egyenes.

Angeline, Judd elvált felesége és Emmy anyja világszerte ismert modell. Judd azonban most nem akart Angeline lélegzetelállítóan csábos testére és hűvös, éjkék szemére gondolni. Már négy éve elvált tőle, és azóta alig látta.

A nő most megmozdult az ágyban, és dűnnyögött valamit. Judd az ágy végéhez ment, és megnézte a kifüggesztett kórlapot. A szeme megakadt a beteg nevéen: Lise Charbonneau. Huszonnyolc éves. Angeline még mindig a leánykori nevét viseli, és az is Charbonneau. Az unokahúgát pedig Lise-nek hívják! Judd sok éve az esküvőjükön találkozott vele. De nem, ez a lány nem lehet Lise!

Az annak idején a még tinédzser Lise-nek lángvörös, göndör haja és magasan ülő járomcsontja volt. Fogszabályzót viselt, és kissé félszegnek tűnt. Az enyhén ferde metszésű, zöld szeme viszont igazán szép volt. Judd lázasan törte a fejét. Nem azért élt az a kislány Angeline-nel és az anyjával, Marthával, mert a szülei életüket vesztették egy tűzesetben? Ezért lett Lise Charbonneau tűzoltó?

A lányomat Angeline unokahúga mentette meg! Micsoda fintora a sorsnak! – gondolta Judd. Erről eszébe jutott, hogy mindenképpen értesítenie kell Angeline-t, mert nem volna jó, ha a késő esti híradóból hallana először Emmy megmentéséről.

A következő pillanatban azonban újra megmozdult a nő az ágyban, és halkán felnyögött. Judd közelebb ment hozzá, és látta, hogy felébredt. Amikor fájdalmasan elhúzta a száját, Judd megnyomta a falon a nővérhívó csengőt.

– Mindjárt jön az ápolónő – mondta halkán.

A beteg lehunyta a szemét, de mindjárt ki is nyitotta. Zöld volt, és kissé ferde metszésű. Judd feszülten várta, hogy a beteg mondjon valamit.

Az erős fájdalmaktól és nyugtatótól kábán Lise addig hunyorgott, amíg végre sikerült kivennie az ágya mellett álló férfit. Azonnal felismerte. Judd Harwood az. Ő áll az ágyánál, és olyan áthatóan néz rá, hogy gyorsabban kezdett verni a szíve. Végre eljött hozzá álmai lovagja. A mesebeli hercege... Hányszor álmodott tiniként arról, hogy egyszer majd erre fog ébredni! Vágyódott Judd után, de persze reménytelenül, mert a férfi annak idején Angeline-be volt szerelmes.

Most viszont mintha valóra vált volna a kamaszkori álma. Annak idején fülig szerelmes volt Juddba, annak ellenére, hogy a férfi az unokanővérével élt házasságban. De ki róhatta volna fel neki? Magányos tinédzserként teljesen megszárdult Juddtól. Időközben azonban teljesen ki is ábrándult belőle.

Judd Harwood – az ő szeretett unokanővérenek, Angeline-nek a hűtlen férje. Az a férfi, aki megfosztotta Angeline-t a lánya felügyeleti jogától. Akire sem a felesége, sem a lánya nem számíthatott soha, mert túlságosan lefoglalta, hogy tovább növelje a vagyonát. A gazdag élvhajhász, akinek a világ minden nagyvárosában volt szeretője.

De mit keres itt, az ő ágyánál? És egyáltalán, hol van? Mert ezt itt most nem csak álmodja. Ahhoz túlságosan valóságos a tompa fájdalom a vállában és a nyilallás a koponyájában. Ahogyan Judd is. Sűrű fekete hajában a halántékánál már ősz szálak vannak, állapította meg Lise zavarodottan. A szeme viszont még ugyanolyan kékesszürke, és a szája körül is ott van az az arrogáns vonás, mint annak idején.

– Hol... – kezdte Lise rekedten.

– Csengettem a nővérnek – szakította félbe a férfi azon a mély hangon, amelyet Lise mindmáig nem felejtett el. Most erre is rá kellett döbbsennie. – Biztosan mindjárt jön.

– De te mit...?

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó. Egy ápolónő lépett be rajta, és mosolyogva odament a betegágyhoz.

– Ó, nagyszerű, hogy felébredt! Úgy tűnik, nem érzi igazán jól magát. Fáj a válla? Máris adok rá gyógyszert – mondta. Megmérte Lise pulzusát és a testhőmérsékletét, aztán feltett neki néhány kérdést, mielőtt odaadta a gyógyszert. Végül felnézett Juddra. – Esetleg mellette tudna maradni, amíg újra elalszik?

– Természetesen – felelte Judd, és megvárta, hogy a nővér elhagyja a szobát. Akkor azonnal a beteghez fordult: – Az a Lise vagy, Angeline unokatestvére, igaz, akivel néhány éve találkoztam? Emlékszel rám? Judd Harwood vagyok.

Még hogy emlékszik-e? De még mennyire!

– Nem szeretnék beszélni veled. – Lise megvetést akart csempészni a hangjába, de megszólalni is alig tudott. – Nincs mit mondanom neked – suttozta.

– Lise...

Judd még jobban lehajolt hozzá. A lány tisztán ki tudta venni az ajka vonalát és az állán a kis gödröcskét. Rémület tört rá, és elfordította a fejét.

– Menj el! – dünnyögte.

– Holnap reggel újra eljövök – mondta a férfi feszülten. – De tudnod kell, hogy nagyon hálás vagyok neked. Megmentetted a kislányom életét, Lise, és ezért kockára tetted a magadét. Ezt soha nem tudom neked kellőképpen megköszönni.

A lány szeme kipattant, és döbbenten nézett a férfira.

– A te házában volt a tűz? – kérdezte, és miután Judd bólintott, folytatta: – Én csak annyit tudtam, hogy a tulajdonos elutazott, és egy kislány van a bébiszitterrel a házban. Neveket nem mondtak nekem.

– A kislányom volt. Emmy.

– Angeline lánya. Az övé is, nem csak a tiéd!

– Ő elhagyott minket, amikor Emmy hároméves volt – mondta Judd kemény hangon.

– Megfosztottad Emmy felügyeleti jogától.

– Angeline nem is akarta, hogy neki ítéljék a lányunkat.

– Nekem mást mondott.

– Figyelj! Ez nem a megfelelő időpont arra, hogy a házasságomat analizáljuk. Te nagyon bátor voltál, és megmentetted Emmy életét. – Judd a fiatal nő kezére tette a kezét. – Köszönöm. Csak ennyit akartam mondani.

A férfi ujjai melegek voltak, és rejtett erőről árulkodtak, amely mintha Lise-be is átáramlott volna.

– Komolyan azt hiszed, hogy igényt tartok a háládra? – csattant fel.

Vigye el az ördög, ha ez a férfi ugyanolyan érzéseket ébreszt benne, mint annak idején, amikor reménytelenül szerelmes volt belé! Akkor tini volt, ma viszont már huszonnyolc éves, és megélt egyet-mást. Judd Hardwood semmit sem jelent neki. Semmit a világon. Lise el akarta húzni a kezét, de felkiáltott, mert fájdalom hasított a vállába.

– Ne mozogj, ha kérhetem – szólt rá Judd feszülten. – Úgy viselkedsz, mintha gyűlölnél.

Hogy lehet ez az alak ennyire nehéz felfogású?

– Miért gyűlölnél? – kérdezte Lise.

Nagy megkönnyebbülésére a férfi elvette a kezét az övéről, és felegyenesedett. Az arcán árnyék suhant át.

– Angeline-nel nőttél fel – mondta kimérten.

– Csodáltam őt – jelentette ki Lise dacosan. – Mindig is olyan akartam lenni, mint ő. Nagyon rendes volt velem, amikor nekem nagy szükségem volt rá.

Rendes a maga távolságtartó módján, ha éppen úgy tetszett neki, hogy rendes legyen. Lise ezt azonban csak jóval később értette meg. Az unokanővére annak idején mindenestre vette a fáradságot, hogy megtanítsa őt táncolni, sminkelési tippet és tanácsokat adjon neki arról, hogyan viselkedjen a fiúkkal. Megajándékozta a figyelmével. Nem úgy, mint Martha, Angeline anyja.

– A csodálat néha eltorzítja a látást, és egyébként is csak egy érzés – jegyezte meg Judd.

- Mit tudsz te az érzésekről?
- És te mit akarsz ezzel mondani?
- Találd ki! – felelte Lise rezignáltan.

A gyógyszer hatni kezdett, a vállában alábbhagyott a lüktetés, és elnehezedett a szemhéja. Azt akarta, hogy a férfi menjen már el. A következő pillanatban kinyílt az ajtó, és Dave McDowell, Lise kollégája lépett be rajta. Többnyire együtt voltak szolgálatban, és Lise nagyon kedvelte Dave-et, mert megbízható volt, és stresszhelyzetekben is mindig megőrizte a nyugalját. Még mindig a tengerészkék kezeslábas volt rajta, amelyet a bevetésekhez viseltek.

- Dave... Jó, hogy ott voltál a létrán – mondta neki Lise kedvesen.
- Meghiszem azt! – felelte a férfi. – Már megint túl messzire mentél, Lise.

– A kislány nem volt a szobájában. Nem tudni, miért, a padláson aludt. Eltartott egy darabig, hogy megtaláljam.

Judd mélyeket lélegzett. Emmy elmesélte neki, hogy akkor alszik a padláson, amikor egyedül érzi magát. És ő most négy napig távol volt. Az ő hibája lett volna, ha a lányát nem találják meg, és életét veszti a tűzben. Judd sietve elhessegette a borzalmas gondolatot, és Dave-hez fordult:

– Judd Harwood vagyok. Az én lányomat mentették meg. Ha maga volt fent a létrán, magának is köszönettel tartozom.

– Dave McDowell – mutatkozott be a tűzoltó kedvesen mosolyogva. – Lise és én jó csapatot alkotunk, bár ő nem mindig tartja magát a kézikönyvhöz.

– Az előírások arra valók, hogy megszegjük őket – dünnyögte Lise.

– Mostanában gyakran megteszed – mondta a kollégája keserű felhanggal. – Néha halálra rémítesz – tette hozzá. Amikor Lise halkán elkáromkodta magát, Dave felvonta a szemöldökét, és előhúzott egy kissé megviselt virágcsokrot, amelyet eddig a háta mögött tartott. – Ezt neked hoztam, de a nővér azt mondta, holnap kiengednek.

– Eljössz értem? – kérdezte Lise.

– Persze. Talán még a lakásodat is kitakarítom.

– A rendetlenség a kreativitás jele – jelentette ki Lise fensőbbiségesen.

– Ez csak kifogás attól, aki a házimunka helyett inkább krimiket olvas.

– Igaz – felelte a lány mosolyogva.

Judd nem tudta, miért, de a két tűzoltó civódása felbosszantotta. Lehet, hogy ez a Dave nemcsak kolléga, hanem barát is? És ha igen, mit számít az? Lise Charbonneau megmentette a lánya életét, egyébként viszont semmit sem jelent neki. Azt viszont nem tagadhatja, hogy szépnek találja a lányt. Olyan módon szép, ahogyan Angeline soha nem volt. Lise-ből belső szépség árad, mert bátor, és képes valódi érzelmekre.

– Éjszakára a lányom mellett maradok – mondta Judd nyersen. – Reggel majd megint benézek hozzád, Lise, hogy megtudjam, hogy vagy.

– Kérlek, ne! – tiltakozott Lise. – Már köszönetet mondtál nekem. Nincs több beszélőnivalónk.

Judd látta, hogy Dave szemöldöke megint a magasba szaladt, mégsem adta fel.

– Akkor majd később jelentkezem. Még egyszer nagyon köszönöm, McDowell. Remek munkát végzett a csapatával.

– Szóra sem érdemes, öregem.

Judd elhagyta a szobát, és a lifthez indult. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy elutasítsák. Ez valójában még soha nem történt meg vele. A külseje és a pénze együtt olyan erős hatást gyakorolt a nőkre, hogy ő szokta elutasítani őket. Udvariasan, diplomatikusan, de az üzenet szinte mindig ugyanaz volt: távozz tőlem!

Lise Charbonneau szemlátomást ki nem állhatja őt. A fenébe, még ilyen állapotában is mozgósított annyi energiát, hogy értésére adja, szemét alaknak tartja. És ennek csakis Angeline az oka, aki soha nem akart gyereket, s végül egyszerűen lepasszolta Emmyt. Csak az a baj, hogy ez neki, Juddnak akkor borzalmasan fáj. Tizenegy éven át mindent megtett, hogy megmentse a házasságát, és megőrizze azokat az erős érzéseket Angeline iránt, amelyek az első találkozásukkor megrohanták, de minden tekintetben kudarcot vallott. Ezért nem enged azóta egyetlen nőt sem

igazán közel magához.

Holnap reggel rögtön fel kell hívnia Angeline-t. Valószínűleg a második férje, Henri elegáns Loire-menti kastélyában tartózkodik. A pasas nem gazdagabb, mint Judd, csak neki nincsenek nemesi ősei, mint Henrinak, hanem Manhattanben nőtt fel, az Alsó East Side-on.

Amikor Judd néhány perccel később belépett a lánya betegszobájába, Emmy még mindig békésen aludt. A sötétkék szeme és a szív alakú arca az anyjáié, a hosszú, egyenes szálú haja azonban ugyanolyan sötét, mint Juddé. Az ő gyors felfogását és azt a képességét is megörökölte, hogy a véleményét mindig megtartja magának. Judd az első pillanattól fogva szerette Emmyt, azt viszont csak ritkán tudta, mi zajlik éppen a lányában.

Emmy akkor sem mozdult meg, amikor ő kisimította a haját a homlokából. Ezt az előbb Lise-nél is meg akarta tenni, igaz, teljesen más okból. Egészen biztos volt benne, hogy nem ma látta utoljára Lise-t. Közeledni mindenesetre nem fog hozzá, ha valóban Dave-vel jár...

Holnap csakis Emmyvel fog törődni. Közben elintézi, amit a tüzeset miatt kell, azt viszont nem engedi meg, hogy a figyelmét elterelje egy vörös hajú nő, aki ráadásul megveti őt. Judd komor arccal lefeküdt az összecsukható ágyra, amelyet az ápolónők állítottak fel neki, és a mennyezetre szegezte a tekintetét. Elaludnia azonban csak nagy sokára sikerült.

A tűz három napja volt, de Lise válla még mindig pokolian fáj. Utálta, hogy nem dolgozhat, és túl sok ideje van a gondolkodásra. Tehetetlennek és haszontalannak érezte magát, és ezt még jobban utálta. Már dél volt, de eddig még csak zuhanyozott, beágyazott, és vásárolt némi ennivalót. Rosszul aludt, tévét nézett, és pocsek kedve volt.

Széket húzott a konyhapulthoz, felállt rá, és bal kézzel felnyúlt egy csomag rizsért. Miközben levette, a jobb válla a szekrényajtónak ütődött. Éles fájdalom hasított belé, és sikoltva elejtette a rizst. A zacskó kiszakadt, a tartalma a pultra és a padlóra ömlött.

Lise hangosan elkáromkodta magát, és könny szökött a szemébe, miközben a szekrényajtónak támasztotta a homlokát. Mi a fene van vele? Változásra lenne szüksége. Ez jó ok arra, hogy változtasson az életén.

A gondolat nem most először futott át a fején. A vágy azonban egyszeriben nagyon erős lett, és ez megijesztette. Mihez kezdjen, ha felmond a tűzoltóságnál? Már majdnem tíz éve ott dolgozik. Nem végzett egyetemet, nincs művészi tehetsége, és a gazdaság sem az ő világa. Időnként eljátszott a gondolattal, hogy elvégez egy állatorvosi asszisztensi tanfolyamot.

Lise végigjáratta a tekintetét a konyhán. A pultot mindenképpen le kell törölnie. A mosogatóban halomban állnak a koszos edények. Az élete egyetlen káosz.

Éppen leszállt a székről, amikor kopogtattak a bejárati ajtón. Odament, és kinézett a kukucskálón. A másik oldalon Judd Harwood állt, az utolsó ember, akivel találkozni akart. Lise dühösen feltépte az ajtót.

– Nem akarlak látni – mondta. – Hogy jutottál be egyáltalán a házba?

– Megvártam, hogy valaki beengedjen – felelte a férfi nyugodtan. – Megviseltnek tűnsz.

Lise vissza akarta csukni az ajtót, de Judd odatette a lábát.

– Sikoltozni kezdek, ha nem tűnsz el!

Judd megnyerően elmosolyodott, de a tekintete hűvös maradt.

– Szívességet szeretnék kérni tőled. Emmyről van szó, nem rólam, és fontos. Legalább meghallgatsz?

– Te mindig kihasználasz másokat azért, hogy elérd a céljaidat?

– Ha veszekedni akarunk, legalább tegyük odabent! – felelte a férfi, és átbújt a lány mellett.

Jó tizenöt centivel magasabb és sokkal izmosabb volt nála. Lise bevágta az ajtót, és nekidőlt.

– Miről van szó? De fogd rövidre! – mondta.

Judd odalépett hozzá.

– Te sírtál...

– Miről van szó? – kérdezte a lány újra.

– Mi a baj?

– Semmi. Nincs semmi baj. Vagyis van. Még legalább egy hétig nem dolgozhatok, nem tudom használni a jobb karomat, és megbolondulok a tétlenségtől. De te mit keresel itt? Meg akarsz tudni, hogyan élnek az emberek a rossz környékeken?

– Mondtam már, hogy szívességet szeretnék kérni tőled.

– Sok cikket olvastam rólad a *Fortune*-ban és a *Time Magazine*-ban. A villáidról, a luxusautóidról, a magánrepülődről és a nőidről. A nemzetközi légitársaságodról. És én segítek neked? Ne röhögtes!

A férfi elmosolyodott.

– Nem véletlenül vagy vörös hajú, igaz? Mit szólnál ahhoz, ha főznék magunknak kávé, aztán leülnénk, és értelmesen beszélünk egymással, mint két civilizált ember?

– A közelemben egyáltalán nem érzem magam értelmesnek – felelte Lise éles hangon, de a szavait mindjárt meg is bánta.

– Valóban? Ez érdekes – mondta a férfi megtévesztően szelíden.

– Tisztázzunk valamit, Judd! Nem kedvellek téged. Ocsmányul viselkedtél Angeline-nel. Mondd el, milyen szívességről van szó, én pedig eldöntöm, hogy megteszem-e, aztán pedig elmehetsz.

– Majd akkor megyek el, amikor akarok.

A lány hátravetette a fejét.

– Macsó mentalitás. Ismerem a munkahelyemről, idehaza viszont végképp nem kérek belőle – mondta.

Amikor legnagyobb ámulatára a férfi elnevette magát, Lise megadta magát, mert megértette, hogy Judd nem adja fel egykönnyen.

– Rendes kávé vagy koffeinmenteset?

– Mindegy. Hol van a konyha?

A lány összerezte.

– A nappali arra van. Én is mindjárt jövök.

– Talán egy férfit rejtegetsz a tűzhely mögött?

Judd palaszürke szemének mosolygós csillogása olyan ellenállhatatlan volt, hogy Lise elnevette magát.

– Olyan férfi, aki kicsit is ad magára, soha nem bújna el a tűzhelyem mögött. Úgyhogy csak vigyázz! – tette hozzá, amikor Judd belépett előtte a kis konyhába.

A férfi megállt a küszöbön, és körbenézett.

– Ha Dave itt a minap kitakarított, tűzoltónak sokkal jobb, mint takarítónak.

– Dave nem lakik itt!

– Ő a szeretőd?

– No comment – felelte a lány fagyosan.

– Értem... Én egyébként feketén iszom a kávé. Mézzel, ha van. Falhoz vágta a rizst?

Lise a szemét forgatta.

– Ki akartam venni a szekrényből. Közben bevartam a vállam az ajtóba, és elejtettem a zacskót. Kiszakadt, amint látod.

– A rizs a termékenység szimbóluma – mondta Judd társalgási hangon. – Nem ezért szokták szórni az esküvőkön?

– Rátok is szórtak?

– Nem. Angeline aranyszínű konfettit akart. A rizst túl szokványosnak tartotta.

Lise egy pillanatig esküdni mert volna, hogy a férfi hangja bánatos volt. A következő pillanatban azonban újra kifürkészhetetlen lett a tekintete.

– Hol van a porszívó? – kérdezte Judd. – Feltakarítom a rizst, mielőtt még elcsúszol rajta, és kitöröd a nyakad.

Judd Harwood fel akar itt porszívózni? Ilyen szokványos dolog a romantikus képzelgéseik közben Lise-nek soha nem jutott róla az eszébe.

– A folyosói szekrényben – felelte idegesen. – Addig én lesöpöröm a rizst a munkalapról a padlóra.

– Jól van.

A férfi kiment, Lise pedig meredten nézett utána. Az idegei pattanásig feszültek. Akkor is meg fogja oldani ezt a helyzetet! Elvégre már nem vagyok ártatlan, könnyen lenyűgözhető tinédzser, gondolta, és komoran elkezdte lesöpörni a rizst a padlóra.

Judd visszajött. Közben levette bőr bomberdzsekijét, és éppen felhajtotta a kék inge ujját. A farmernadrágja kopott volt, és kiemelte keskeny csípőjét. A lány gyorsan elkapta róla a szemét.

– Még nem tudom mozgatni a jobb karomat. Bénának érzem magam.

– De nem szenvedtél maradandó károsodást, igaz?

Lise most meg mert volna esküdni, hogy a férfi aggodalma őszinte.

– Nem. Csak a szivárvány színeiben pompázik a vállam.

A férfi tekintete a lány türkizszínű pólójára tapadt, amely összezsugorodott a szárítóban. Az állán időközben sárgára színeződött a zúzódás. Így nyűgözi le az ember álmai férfit, gondolta Lise.

– Elmegyek az útból – mondta. – Két embernek mindig is kicsi volt ez a konyha.

Judd bedugta a porszívót a konnektorba.

– Ezért nem mentél férjhez?

– Te miért nem maradtál hű Angeline-hez?

– Hű voltam hozzá.

Lise megvetően felhorkant.

– A szekrények alatt is porszívózz ki!

– Miért váltottál témát? – kérdezte a férfi. – Átkozottul szép vagy – tette hozzá váratlanul.

Nyilván nem gondolta komolyan, a lánynak mégis arcába szökött a vér.

– Borzalmasan festek.

– A „köszönöm, Judd” helyesebb válasz lett volna, nem?

– A te köreidben talán. Én viszont nem kérek a bókjaidból. Ugyanolyan feleslegesek, mint az oltár előtt tett esküd volt.

A férfi teste megfeszült.

– Amíg házasok voltunk, soha nem csaltam meg Angeline-t.

– Ezt meséld annak, akit érdekel!

– Rá tudnálak venni, hogy érdekeljen – mondta Judd csendesen.

– Nem, nem tudnál. Számodra tabu vagyok. Nem érdekelsz.

– Ezt majd még meglátjuk – mondta a férfi ugyanolyan megtévesztően szelíden, mint az előbb.

– Most pedig inkább menj ki a konyhából!

Lise bevonult a fürdőszobába. Megfésülködött, bő, fehér pólót vett fel, aztán feszengve megnézte magát a tükörben. Az arca még mindig kipirult, a szeme szabályosan ragyogott. Hagyd ezt abba! – figyelmeztette magát. Judd nem a nemes lelkű lovag, aki meg akar téged menteni. A legkevésbé sem nemes lelkű, mert megszegte a hűségesküjét. Ezt ne felejtse el!

Csakhogy Lise sajnos még soha nem találkozott Juddnál férfiasabb férfival. Ez mit sem változott. A vonzereje is ugyanolyan ellenállhatatlan, akárcsak a rendíthetetlen önbizalma és a hatalom aurája, amely körülengi. Miért kellett éppen az ő lányának lennie, akit megmentettem? – gondolta Lise. Nincs szüksége Juddra. Félelmet ébreszt benne.

Amikor már nem hallotta a porszívót, visszament a konyhába.

– Köszönöm – mondta udvariasan, mielőtt a kávédobozért nyúlt, fél kézzel azonban nem tudta kinyitni.

– Majd én – mondta Judd, és elvette tőle. – Hol van a kávédaráló?

– A mosogató melletti szekrényben.

Lise lenyűgözve figyelte a férfi izmainak játékát, miközben lecsavarta a doboz tetejét.

– Ne törődj a rendetlenséggel!

Amikor Judd kinyitotta a szekrényt, két alátét esett ki belőle.

– Itthon ugyanolyan veszélyesen élsz, mint a munkádban – mondta a férfi, miközben elővette a kávédarálót.

– Milyen szívességet szeretnél kérni tőlem, Judd?

– Előbb megfőzöm a kávé.

A lány rosszkedvűen kannát, filtert, tejet és cukrot vett elő.

– Láthatóan szereted, ha az történik, amit akarsz.

– Így jut fel az ember a csúcsra. Ha tudja, hogy mit akar, és követi a célját.

– Judd Harwood életfilozófiáját hallottuk?

A férfi most közvetlenül Lise mellett állt, de nem ért hozzá.

– Talán nem tetszik?

– És mi van azokkal az emberekkel, akiken átgázolva feljutsz a csúcsra?

– Szörnyetegnek tartasz, igaz? – Judd megdarálta a kávé, aztán megtöltötte a főzőt, és bekapcsolta. – A következőről van szó: Emmynek rémálmai vannak. A tűz miatt. Éjszaka állandóan felébred, és azt kiabálja, hogy egy álarcos alak üldözi. Arra gondoltam, talán segítene rajta, ha megismerne téged.

– A bevetésnél oxigénmaszkot viseltem – felelte a lány lassan. – A védőruhánk is nagyon formátlan. Valószínűleg ijesztő lehettem.

– Megtennéd nekünk, Lise? – A férfi beletúrt a hajába. – Tudom, hogy ez túl nagy kérés, de nem bírom elviselni, hogy éjszakánként sikoltozik a kislányom.

Judd hangja kétségbeesettségről árulkodott, és biztosan nem színlelt. Lise tudta, hogy nincs más választása. Azzal is tisztában volt azonban, hogy nagy kockázatot vállal.

– Jól van, elmegyek – válaszolta.

– Igazán?

– Nem vagyok szörnyeteg, Judd. Mikor jó neked?

– Minél előbb, annál jobb. Emmy fél négy körül jön meg az iskolából.

– Akkor négy körül ott leszek.

– Nagyon rendes tőled.

A férfi mosolya olyan érzéseket ébresztett Lise-ben, amelyeket nem értett. Feszengve egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát.

– Emmy gyerek, és én tudom, milyen az, ha... Mindegy, nem érdekes.

– A szüleid is tűzben haltak meg, igaz?

– Megmondtam, hogy elmegyek hozzátok. Ne kísértsd a szerencsédet!

– Küldök érted kocsit.

– Ne, majd hívok taxit.

Lise felnyúlt a szekrénybe, hogy bögrét vegyen elő. Judd éppen akkor közelebb lépett hozzá, a keze a karjához ért, és ő megborzongott.

A férfi végigsimított Lise arcán.

– Rejtély vagy számomra, tudod? – mondta rekedten.

Elég közel állt a lányhoz, hogy Lise a sötét pöttyöket is ki tudta venni a szemében. Egyszeriben szörnyen sebezhetőnek érezte magát. El akart húzódni, Judd azonban a másik kezével átkarolta a derekát. Lise szívverése felgyorsult, és ez még jobban összezavarta. A férfi végül magához húzta, és mélyen a szemébe nézett.

A lány Judd mellkasára tette a kezét, hogy eltolja magától, de a teste melege valósággal megperzselte. Uralkodni akart magán, hogy józanul tudjon gondolkodni, miközben egyre jobban elveszett a férfi szürke szemében. Judd végül lehajtotta a fejét, hogy megcsókolja. Lise megint megpróbálta kiszabadítani magát.

– Judd, ne... – nyögte. – Kérlek, ne!

Válasz helyett a férfi a lány szájára tapasztotta a száját. Ő pedig azonnal elveszett, mert az, amiről eddig csak képzelődött, valósággá lett. Judd szenvedélyesen csókolta, és választ követelt. Lise a bal karjával önkéntelenül átkulcsolta a férfi nyakát, odasimult hozzá, és közben szétnyitotta az ajkát. Judd erősen magához szorította, és a csókja egyre viharosabb lett. A lányban eddig soha nem érzett féktelen vágy lobbant fel, és minden fenntartása semmivé lett. Az ujjait önfeledten Judd hajába fúrta, és hozzásimulva érezte a keménységét.

A férfi egy pillanatra elhúzódott tőle, és a nevét suttogetta, miközben forró csókokat lehelt Lise

szájára, az arcára és a csukott szemére. A lány nem akart küzdeni a perzselő vágy ellen. Engedni akart Juddnak, bárhová vezet is ez. Azt akarta tenni, amivel Dave gyakran vádolta: minden szabályt megszegni.

Egyszeriben olyan érzése támadt, hogy a kollégája arcát látja maga előtt, és ez hideg zuhanyként hatott rá. Néha úgy érezte, közel jár ahhoz, hogy beleszeressen Dave-be. Mindenesetre ő a legjobb barátja, az a férfi, akivel együtt dolgozik, és akit nagyon jól ismer. Judd viszont... ellenség. Miért csókolta meg egyáltalán, és vetette magát a nyakába?

Lise felnyögve eltolta magától a férfit, mire a bal karján át pokoli szúrás hasított a vállába. Fájdalmasan felsikoltott, és elfordította az arcát, mert könny szökött a szemébe.

– Mi a baj, Lise?

– Engedj el! – nyögte ki a lány indulatosan.

– Ne sírj! – kérte a férfi rekedten, de elengedte Lise-t.

Ő nekidőlt a konyhapultnak, és kimondta, ami elsőként eszébe jutott:

– Nem kell így csókolnod. Már megígértem, hogy ma elmegyek hozzátok.

– Azt hiszed, azért csókoltalak meg, mert biztos akartam lenni abban, hogy eljössz? – kérdezte Judd dühösen.

– Mi más kellene hinnem?

– Azért csókoltalak meg, mert mindenképpen meg akartam tenni! Mert őriítően szép vagy, és olyan heves, mint egy vadmacska, és mert nagy szíved van. Mert meg akartam ízlelni a szádat és a bőrödöt. A hajadba akartam fúrni az ujjaimat.

A lány arca lángolt. Judd igazat mondott.

– Ezt... nem teheted – mondta akadozva. – Az unokanővérem férje voltál. Nem kedvellek, és bennünket világok választanak el egymástól. Igen, ma délután meglátogatom Emmyt. De ez minden. Soha többé nem találkozunk.

– Dave közeledésére ugyanúgy válaszolsz, mint rám?

– Ahhoz semmi közöd!

– Mondd meg az igazat, Lise!

– Köztünk ez csak testi vágy, Judd. Mit gondolsz, milyen érzés nekem, hogy megcsókolok egy férfit, akit megvetek?

– Nem is ismered!

– Angeline-t ismerem.

– Ez zsákutca – mondta a férfi csendesesen.

– Miért nem felejtjük el a kávézást? – Lise beletúrt a hajába. – Nekem legalábbis nincs hangulatom a terefereléshez.

– Ami most közöttünk történik, az ritkábban esik meg, mint ahogy te...

– Ó, a szakértőt halljuk! – jegyezte meg a lány kajánul.

A férfi szája körül feszült vonás jelent meg.

– Szóval a szemedben szemét alak vagyok, Angeline pedig... – Judd komoran felnevetett. – Ő a szőke angyal. Nőj fel végre, Lise! Egy házasság megromlásához mindig ketten kellene. Akkor különösen, ha már gyerek is van.

– Miért nem akartad, hogy Angeline kapja meg a felügyeleti jogot? – kérdezte meg újra a lány.

– És ne gyere azzal, hogy neki nem kellett Emmy!

– Pedig úgy volt.

Lise türelmetlenül felsóhajtott.

– És miért nem voltál itt, amikor kigyulladt a házatok? Üzleti úton voltál, igaz? – kérdezte.

Felzaklathatta a férfit, mert egészen elképedten nézett rá.

– Úgy is mondhatjuk.

– Egy nőnél voltál. Így van?

– Nem!

– Tudod, mi nem tetszik nekem? – csattant fel Lise. – Az, hogy hazudsz, Judd. Közben pedig elvárnád, hogy a karodba omoljak. – A lány görcsösen megmarkolta a konyhapult szélét. – Most

menj el! Elegendem van.

- Még nincs vége, Lise – mondta a férfi csendesen. – Ne ámítsd magad!
- Semminek sincs vége, mert semmi sem kezdődött el!
- Ebben tévedsz. Egyedül is kitalálok.

Judd elindult, és pár pillanattal később becsukódott mögötte a bejárati ajtó. Lise mozdulatlanul állt, ahol volt. Remegett a lába, és a torkában vert a szíve. Hogyan állíthatta a feje tetejére az életét egyetlen csók?

Ahogy megígérte, délután elmegy Juddhoz, és mindent megtesz, hogy eloszlassa Emmy félelmét. Aztán eljön. A lánya előtt a férfi aligha csókolja majd meg.

2. FEJEZET

Pontban négy órakor egy taxi hajtott át Judd kertjének kovácsoltvas kapuján. Lise kiszállt a kocsiból, és ijedten azt kellett látnia, hogy a férfi valóságos udvarházban él, amelyet kisebbfajta erdő vesz körül. A tűz éjszakáján ő csak arra koncentrált, hogy megtalálja a hálószobákat. Most egy pillanatra megállt, és felnézett az épületre.

A tűzben megsérült szárny elé emelt állványzat ellenére is látni lehetett, hogy a ház gyönyörű: U alakú, szürke kövekből épült, és zöld cédrusfa tető fedi. Közvetlenül mellette magas rododendronok nőttek, a pázsitot fenyőfák vették körül. Mellette egy kis, mesterséges tó is volt, amelyen télen korcsolyázni lehet.

A ház nagyon hívogató volt, egyáltalán nem illett ahhoz a képhez, amelyet ő Judd Harwoodról alkotott magának. Kezében a táskájával felment a lépcsőn, és becsengetett. Judd szinte azonnal kinyitotta az ajtót.

– Fáradj be! – mondta szertartásosan. – Emmy már vár.

Judd kék pulóvert és sötét nadrágot viselt. De nem a markáns vonásai tették igazán vonzóvá, hanem a belőle áradó energia, a lenyűgöző férfiassága.

– Helló, Judd! – üdvözölte Lise szándékosan hűvösen, amikor ellépett mellette.

A hall is hívogató volt a sárgára festett falaival és a tölgyfa padlójával. A tekintetet ívelt lépcső vezette a magasba, mellette színekben gazdag, modern festmények függtek. Színek. Melegség. Biztonság... Egyedül az enyhe füstszag volt zavaró.

– Igazán szép itt – állapította meg Lise gondolkodás nélkül. – Emmy hol van?

– A vendégszárnyban. A családi szárnyat le kellett zárunk. Emmy játszószobája ezért ideiglenes helyen van, és sok játékát már nem lehetett megmenteni. – Judd egy pillanatra összeszorította a száját. – A kedvenc macijáról, arról, amelyik a karjában volt, amikor te megtaláltad, szinte le sem veszi a szemét.

– Plüsi – mondta Lise. – Elárulta a macija nevét, miközben az ablakhoz vittem.

A férfi szemében elkínzott kifejezés jelent meg.

– A tüzet állítólag rövidzárlat okozta. A tűzoltókat a házvezetőnő és a férje riasztotta. Ők a hátsó oldalon laknak egy házban, és aznap este rokonok voltak náluk látogatóban. A bébiszitternek fájt a feje, gyógyszert vett be, és elaludt a kanapén. Ha te nem lettél volna...

Lise-nek uralkodnia kellett magán, hogy ne simítsa ki a ráncokat Judd szája sarkából.

– Akkor Dave vagy egy másik kolléga mentette volna meg a lányodat – válaszolta Lise. – Nem megyünk a játékszobába?

– De, igen... Maryann, a házvezetőnő fent van Emmyvel. Add ide a dzsekidet, felakasztom.

A férfi kinyújtotta a karját, de Lise nem akarta, hogy hozzáérjen, és gyorsan kibújt a báránybőr dzsekijéből.

– Szóval nem felejtetted el.

– Nem fogjuk megismételni.

– Itt és most nem.

– Sehol. Semmikor.

– Nem azért jutottam el oda, ahol tartok, mert kerültem a kockázatokat.

– Én is vállalok kockázatokat – felelte Lise kedvesen –, de válogatós is vagyok.

– Míg én minden független nőre ráhajtok?

– És olyanokra is, akik nem függetlenek. Például rám.

– Együtt vagy Dave-vel?

Lise soha nem tudott jól hazudni.

– Erre nem könnyű válaszolni. Igen és nem.

– Abból ítélve, ahogy a csókomat fogadtad, nem vagy együtt velem – mondta a férfi lassan.

- És te hány nővel vagy együtt, Judd?
- Van néhány plátói barátnőm, de szeretőm nincs. Már jó ideje.

Lise a férfi vonásait fürkészte.

- És ezt higgyem el?
- Igen. A sajtó egy kézfogást is viszonyinak képes felfújni.
- Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél – felelte a lány hűvösen.

Juddnak volt képe felnevetni.

- Nem kellene vitatkoznom egy szakértővel – mondta –, de... nincs tűz, ha nincs vonzerő.

Lise lelki szemei előtt egy kép jelent meg, amelyet soha nem tudott elfelejteni: Judd és Angeline szenvedélyesen csókolózott az *Outremont* kerületi ház kertjében, és ez őt a maga fiatalkori naivitásában mélyen felkavarta.

- Közted és Angeline között nagyon erős volt a vonzerő.

– Eleinte igen.

– Szóval elmúlik?

– Nem, ha más gond nincs.

– Például ha az egyik fél nem keresi máshol a vonzerőt – fortyant fel Lise.

– Nagyon gazdag vagyok. A mi társadalmunkban a pénz hatalmat jelent, a hatalom pedig afrodiziákum. Igen, sok ajánlatot kapok, de akárcsak te, én is válogató vagyok.

– Nem megyek bele játszadozásba!

– Soha nem is feltételeztem. – A férfi futólag megsimogatta Lise arcát. – Azt hiszem, te egyszerűen önmagad vagy. És sejtelned sincs, milyen üdítő ez számomra.

– Ki másnak kellene lennem?

– Meglepődnél, ha tudnád, milyen alakoskodásra képesek az emberek. – Judd megfordult. – Menjünk fel! Viszem a táskádat.

Lise követte a férfit a lépcsőn, és magában azt találgatta, hogy éppen frontokat nyitottak-e, vagy megállapították, hogy a nézeteik összeegyeztethetetlenek. Avagy Judd az értésére adta, hogy akkor sem fog tágítani?

Odafent tágas folyosóra értek, amelynek padlóját drága perzsa szőnyeg borította, a falon pedig két festmény függött, Matisse és Modigliani láthatóan eredeti alkotásai. Ebben a környezetben Lise-nek hosszú ujjú póló, oldalzsebes nadrág és edzőcipő helyett egy divattervező egyedi darabját kellett volna viselnie.

Judd végül kinyitott egy ajtót.

– Emmy? Megjött a vendéged – mondta.

Lise bement utána egy gyönyörű szobába: a falai halványkékek voltak, baldachinos gyerekágy állt benne, és puha szőnyegbe süllyedt a láb.

– Szia, Emmy! – üdvözölte Lise a gyereket.

A kislány farmer kezeslábast viselt, egyenes, fekete haja csillogott a napfényben. Kék szemét – Angeline szemét – a karjában fekvő játék mackóra szegezte. Plüshire.

– Helló! – felelte, de nem nézett fel.

Judd letette Lise táskáját, ő pedig odament Emmyhez, és leguggolt mellé.

– A papád mesélte, hogy rémálmaid vannak a tűz óta.

– Ühüm.

A gyerek még mindig kerülte Lise pillantását.

– Igencsak ijesztő lehetett – folytatta Lise. – Ezért elhoztam az egyenruhámat, hogy megnézhesd.

Sorra elővette a táskájából a felszerelése darabjait. Közben vigyázott, hogy ne terhelje túlságosan a fájó karját, és minden egyes darabról elmondta a kislánynak, mire való. Emmy figyelmesen hallgatta. Amikor Lise végül kivette az arcmaszkot, látta, hogy a kislány hunyorogni kezd.

– Ettől másként festek – tette hozzá, miután mindent pontosan leírt, és az arca elé tartotta a védőmaszkot –, de azért még ugyanaz maradok, aki voltam. Nem olyasvalaki, aki miatt rémálomból kell felébredni. – Lise levette a maszkot, és bátorítóan elmosolyodott. – Mit gondolsz, jó lesz Plüshire? – kérdezte.

Emmy vonakodva odanyújtotta neki a maciját, Lise pedig óvatosan feladta rá a maszkot.

– Látod, a macidat nem zavarja. Igaz?

– Maryann be akarja dobni Plüsit a mosógépbe, hogy ne legyen füstszaga – hadarta a kislány. – De én nem szeretném. Mindig velem van. Azért volt ott a padláson is.

– A tűz elől bújtál el oda? – kérdezte Lise, mintha csak úgy mellékesen érdeklődne.

Emmy most először ráemelte a tekintetét.

– Nem. Amikor a papa nincs itthon, és én egyedül érzem magam, mindig ott alszom.

Lise dühösen azt találgatta, hányszor hagyhatja Judd magára a kicsit. Legszívesebben magához ölelte volna a gyereket, és ez megdöbbenetette.

– Mindenesetre örülök, hogy én találok meg téged és Plüsit – folytatta társalgási hangnemben a beszélgetést. – Mind a ketten nagyon bátrak voltatok. Leveszed róla a maszkot? – kérdezte végül szelíden.

Emmy óvatosan leszedte az arcvédőt.

– Ha nincs rajta, Plüsi jobban érzi magát.

Lise felnevetett.

– Ezzel én is így vagyok. Hasznos, de nem kellemes viselet – mondta.

Miközben mindent elrámolt, magában azt találgatta, hogy sikerült-e segítenie Emmynek.

A következő pillanatban kopogtattak, és egy idősebb nő lépett be, virágmintás háziruhában. Egy tálcán teát és kekszeket hozott. Judd bemutatta Lise-nek. Ő volt Maryann, a házvezetőnő. Fürkésző pillantást vetett a vendégre, mielőtt letette a tálcát, aztán kiment.

Emmy megivott egy pohár tejet, és elrágcsált egy kekszet. Közben udvariasan válaszolt Lise kérdéseire.

A lány tűzoltóként gyakran megfordult iskolákban, és büszke volt rá, hogy jól megérti magát a gyerekekkel. Emmynél azonban ellenállásba ütközött, és magában azt találgatta, hogy ez miért bántja.

Megkönnyebbült, amikor Judd felállt és a lányához fordult:

– Most hazaviszem Lise-t, Emmy. Maryann a konyhában van, és én is mindjárt visszajövök. Köszönj el szépen Lise-től!

– Viszontlátásra! – A kislány már megint nem nézett Lise szemébe. – Köszönöm, hogy eljöttél.

– Szívesen. Örülök, hogy megismerhettelek, Emmy – felelte Lise kedvesen, és megvárta, hogy leérjenek a hallba. – Mit gondolsz, tudtam neki segíteni? – kérdezte Juddtól.

– Szinte soha nem tudom, mi jár a fejében – felelte a férfi bánatosan. – De azt hiszem, nagyon jól csináltad. Hálásan köszönöm.

– Taxit hívok, mert még el kell intéznem néhány dolgot – vágott közbe Lise. – Emmynek most egyébként is nagyobb szüksége van rád, mint nekem. Hogy ne érezze már megint egyedül magát.

– Azt hiszed, hogy én nem teszek magamnak szemrehányásokat? – kérdezte Judd ridegen.

– Angeline sokszor panaszkodott arra, hogy gyakran vagy távol.

A férfi egy pillanatra összeszorította a száját.

– El tudom képzelni – mondta, és váratlanul megfogta Lise karját, mire ő azonnal megfeszítette magát. – Van egy ötletem. Emmynek nemsokára tavaszi szünete lesz. Dominikára repülök veled, hogy elfelejtse a füstszagot, és ne legyen itt a felújítási munkálatok közben. Van ott egy házam, és szeretném, ha elkísérnél minket.

– Én? – kérdezte Lise elképedten. – Te megőrültél?

– Nem. Először is jó volna, ha a közelben lennél, ha Emmynek megint rémálmai lennének. Másrészt valamennyit viszonzhatnék abból, amit tettél. Harmadrészt munkaképtelen vagy, és magad is mondtad, hogy unatkozol. Nem lennél most szívesebben a Nyugat-indiai-szigeteken, mint itt, Montrealban?

Lise még soha nem járt délen, és nem napozott trópusi tengerparton. Egy pillanatig elfojthatatlan vágyat érzett arra, hogy elmeneküljön a hétköznapiakból. Hogy távol kerüljön az emberi tragédiáktól, amelyekkel a munkája miatt nap mint nap találkoznia kell. A férfiaktól a tűzoltóságon, akik soha nem fogják belátni, hogy ő nő léte is ugyanolyan jól végzi a feladatait,

mint ők. Nagyon elege volt mindebből.

Nyaráljon Judd-dal? Hogy veheti ezt egyáltalán fontolóra?!

– Nem lehet – mondta, és megpróbált kiszabadulni a férfi szorításából. – Ez nevetséges.

– Csak egy okot mondj, hogy miért nem lehet!

A lánynak sajnos semmi sem jutott az eszébe.

– Emmy nem akarná, hogy ott legyek – mondta végül.

– Majd megszokja a társaságodat.

– Nem mehetek veletek, Judd! Soha életemben nem utaztam sehová egy idegen férfival.

– Ugyan már, én nem vagyok idegen. Már sok éve megismerkedtünk.

Lise felnézett Juddra. A rutinos mosolyát nyugtalanítónak találta.

– És Dave is itt van – hallotta a saját szavait.

– Köztünk pedig a vonzerő. Olyan tűz, amelyből futótűz lehet.

A lánynak uralkodnia kellett magán, hogy ne kezdjen remegni a lába.

– Beszéljünk kendőzetlenül, Judd Harwood! Klassz pasas vagy, vonzó, szexi, gazdag és befolyásos.

Nem lennék normális, ha nem lennél rám hatással. Ez azonban semmit sem jelent. Úgyhogy ne bízd el magad attól, hogy az előbb a karodba omlottam...

– Nem hiszek neked – jelentette ki a férfi. – A fenébe, Lise, veled ez más! Nem szoktam megkérni egy nőt, akivel három teljes órát sem töltöttem együtt, hogy utazzon el velem és a lányommal. Arra különösen nem, hogy a lányommal.

– Nem repülök veled Dominikára. És most hívnál nekem egy taxit?

A férfi mozdulatlanul állt, és Lise-re szegezte a tekintetét. A lány szeme smaragdként ragyogott, az arckifejezése eltökéltségről árulkodott. Nem kisdud játékot játszik, Judd ezzel tisztában volt. Neki viszont még egyetlen nő sem mondott nemet egy trópusi nyaralásra, de bármi másra sem. És ez nagyon nem volt ínyére.

– Hívok neked taxit. Ha Emmynek újra rémálmai lesznek, eljössz megint?

Lise hátravetette a fejét.

– Ha Dominikán lesztek, az igencsak nehéz lenne, nem?

A magas ablakokon besütő nap fényében a lány haja az arany és a réz színében csillogott. Juddban hirtelen vágy lobbant, és elfordult, hogy előhúzza a zsebéből a mobiltelefonját, és taxit hívjon.

– Igazad van – mondta közömbösen, miután visszafordult Lise felé. – Hülye ötlet volt. Egyébként is biztosan sokszor jártál már délen.

– Nem, még soha. Mikor jön a taxi?

– Öt perc múlva. Ugyan már, Lise, Bermudán vagy a Bahamákon biztosan jártál. Vagy legalább Floridában.

– Bostonnál délebbre még soha nem voltam. Ugyan ki csábított volna el egy romantikus trópusi utazásra? A tűzoltóparancsnok?

Miért nem Dave? – gondolta Judd.

– Ne csinálj úgy, mintha nem lennének férfiak az életedben – mondta feszülten.

– Persze, akadnak. Nagyjából addig maradnak, amíg riasztást kapok, és hat órán át távol maradok, vagy egymás után többször is éjszakai műszakra osztanak be, és végül reggel hatkor teljesen kikészülve megyek haza. Vagy amíg féltékenyek lesznek, mert férfiakkal dolgozom együtt. Légy őszinte, Judd: veled ugyanez lenne.

Lise munkabeosztása a legkevésbé sem nyugtalanította Juddot. Az viszont igen, hogy veszélynek teszi ki magát.

– Dave a kollégád – mondta. – Vele miért nem repültél el délre?

– Még soha nem kért rá – felelte a lány lazán. – Ó, megjött a taxi. Viszlát, Judd!

A férfi felvette a földről a táskát, és kikísérte Lise-t.

– Még látjuk egymást – jelentette ki.

A lány sugárzó mosollyal ajándékozta meg, miközben kinyitotta a taxi ajtaját.

– Éreztétek jól magatokat Dominikán!

Judd betette a táskát a hátsó ülésre. Lise be akart szállni, de a férfi megfogta a karját, maga felé

fordította, és sóváran szájon csókolta. Mielőtt azonban elveszítette volna az önuralmát, elvált a lánytól, és hátrált egy lépést.

– Viszlát hamar!

Lise arca lángolt.

– Csakis a holttestemen át – válaszolta, aztán beugrott a taxiba, és becsapta az ajtót.

Miközben az autó után nézett, Judd azon töprengett, hogy mit tegyen. Ismerje be a vereségét, és felejtse el Lise-t? A lánya szobájában az előbb egészen új oldalát ismerte meg. Lise-nek még azt is sikerült elérnie, hogy Emmy mosolyogjon. És a kicsinek erre talán ugyanúgy szüksége volt, mint neki.

Neki, Judd Harwoodnak szüksége lenne egy nőre? Nem, nyilván csak a teste kell neki. Ha csillapíthatná a perzselő vágyát, hamar elfelejtené Lise-t, ahogyan Angeline kivételével minden nőt elfelejtett. Miután a felesége elment, megfogadta, hogy soha többé nem lesz szerelmes. Az a nő pedig, akinek a kedvéért meggondolná magát, még nem született meg.

Lise megadta a címet a taxisofőrnek, aztán hátrahajította a fejét. Inkább hatol be egy égő házba, semmit Dominikára repüljön Judd-dal! De mit csináljon otthon? Az egészséges karjával rakja rendbe a konyhát? Negyedszer is nézze meg a *Csillagok háborúját*?

Úgy döntött, hogy meglátogatja Marthát, Judd egykori anyósát. Sok éve szomorú, gyászoló hétéves kislány volt, amikor beköltözött a nagynénje, Martha és Angeline, az unokatestvére outrememonti nagy házába. Az évek alatt Martha egyszer sem zárta a karjába vagy adott neki puszit, és olyankor sem vigasztalta meg, amikor ő éjszaka rémálmokból ébredt fel, miután a szülei életüket vesztették egy tűzben. Éppen ezért nem mondhat nemet Judd kérésére, hogy segítsen kigyógyítani Emmyt a rémálmaiból.

A nagynénje szeretete egyedül a gyönyörű lányának, Angeline-nek szólt. Lise kötelességérzetből mégis meglátogatta időnként Marthát a Montreal legkisebb kerületében található, csúnya udvarházában, amelyben állandóan cserélődő házvezetőnőkkel és szobalányokkal élt.

Lise már huszonegy éve a kanadai Québec tartomány fővárosában, Montrealban lakott, ahol leginkább az angol és a francia kultúra keveredése tetszett neki. Szabadidejében szívesen beült a számos bisztró vagy söröző valamelyikébe, vagy elment egy-egy koncertre. Ma már az otthonának tartotta a Szent Lőrinc és az Ottawa folyók találkozásánál fekvő Montrealt.

Lise még megállt a lakásánál, és fél órával később becsengetett a nagynénjéhez. A szobalány bevezette a szalonba. Martha az ablaknál ült, és éppen levelet írt. Ősz haját szigorúan csigákba fésülte, a szemével azonos színű kötött kabátot és pulóvert viselt, hozzá fekete gyapjúszoknyát, ékszerként pedig csak egy gyöngysort.

– Szia, Martha néni! – üdvözölte Lise kedvesen az idős nőt. – Remélem, nem zavarok.

Martha puszira kínálta bepúderezett arcát, aztán látványosan összehajtogatta a levelet.

– Nem zavarsz. Tudod, hogy mindig lassan telnek a napjaim.

Lise nem akart büntudatot érezni.

– Angeline-nek írsz éppen?

– Két hete nem is hallottam róla – panaszkolta Martha. – És ha odatelefonálok a kastélyba, akkor vagy nincs otthon, vagy éppen nem szabad zavarni. De hát sokat kell reprezentálnia, és fontos emberekkel érintkezik. A múlt héten hajós körúton volt egy gróffal és a nejével...

Miközben a nagynénje tovább mesélt, Lise leült, és időnként feltett egy-egy kérdést. Angeline időközben betöltötte a harmincat, és már csak ritkán modellkedik, mert szívesebben forog a felső tízezer köreiben. Lise utánaszámolt, és azt kellett megállapítania, már négy éve volt, amikor Angeline a Montrealba tett ritka és futó látogatásai egyikén időt talált arra, hogy felhívja őt. Akkoriban rendezték Emmy gondviselői jogát, és Lise nagyon jól emlékezett a beszélgetésükre.

Angeline közölte vele, hogy a lánya Juddnál marad, ő pedig majd időnként meglátogatja Emmyt. A gyerekeknek így lesz a legjobb. Ő egyébként sem akar harcolni érte, mert tart a nyilvánosságtól, és nem akar ártani Emmynek, mondta Angeline remegő hangon. Aztán témát váltott, és a kedvenc divattervezője új kollekciójáról kezdett beszélni.

A nagynénje hangja visszatérítette Lise-t a valóságba.

– Figyelsz te egyáltalán rám? – kérdezte Martha bosszúsan.

– Éppen Angeline-re gondoltam – vallotta be Lise. – Arra, hogy milyen bátran tartotta magát, amikor Juddnak ítélték a gondviselői jogot.

– Judd! – csattant fel Martha megvetően. – Manipulálta az ügyvédeket, és Angeline ellen fordította azt, hogy Franciaországba költözött. Mintha ez számított volna egy hároméves gyereknek!

– Megismertem Emmyt – mesélte Lise. – Bizonyára tudod, hogy három napja tűz volt a házukban. Én is részt vettem az oltásban.

Martha görcsösen megmarkolta a széke karfáját.

– Judd Harwood tönkretette a lányom életét. A gyerek havonta egyszer itt ebédel, de ennyi lehet vele minden kapcsolatom.

Judd nemcsak az édesanyjától, hanem a nagymamájától is távol tartja a lányát?

– Félénknek találsz Emmyt? – kérdezte Lise diplomatikusan.

– Az a gyerek egy szót sem szól hozzám. Az apja ellenem hangolta.

– Angeline mikor látta utoljára Emmyt?

– Mindig fájdalmas találkoznia vele – felelte Martha kitérően. – Angeline mindig is nagyon érzékeny volt. Ugyanolyan érzékeny, amilyen szép. – Az idős nő megvetően végigmérte Lise vörös tincseit és a laza öltözetét. – Kár, hogy te nem örököltél olyan külsőt. Igaz, a testvérem sem volt szépség.

Lise összerezzent. Martha mindig is szívesen hasonlított össze őt az unokatestvérével. De hogyan versenyezhetett volna a szőke és elegáns Angeline-nel?

– Nem lehetünk mind topmodellek, nénikém.

– Húsvétkor Franciaországba akartam repülni, de Angeline elhalasztotta a látogatásomat, mert Henri nem ért rá.

Martha rosszkedvűen összeszorította a száját.

– Akkor talán majd Angeline jön ide.

– Arról nem volt szó, de ő is nagyon elfoglalt... Három hete Monacóba repült egy esküvőre. Kivágtam róla az újságcikkeket.

Lise udvariasan megnézte az egyedi ruhákat viselő arisztokratáról és Angeline-ről készült fotókat. Az unokatestvére sugárzóan szép volt, mint mindig, és egy olasz sajtómágnás oldalán tündökölt.

– Henrinak a szőlőbirtokkal kellett foglalkoznia. – Martha bosszús hangot hallatott. – Angeline természetesen soha nem szenved hiányt kísérelésben, és Judd ezt állította be hűtlenségnek. Mintha Angeline valaha is megszegte volna a hűségesküjét! És mintha ő ezen a téren ártatlan lett volna! Neked sejteteled sincs arról, mi mindent kellett mellette eltűrnie a lányomnak.

Semmi kétség, Judd minden nőt úgy csókol, mintha nem lenne holnap. Néhány órája pedig azt mondta Lise-nek, hogy ő különleges, de ez persze semmit sem jelent.

– Nagyon vonzó férfi – jegyezte meg a lány mindenféle érzelmek nélkül.

– Angeline még nagyon fiatal volt, amikor megismerte. Ha már akkor tudtam volna, amit ma tudok, soha nem engedtem volna, hogy összeházasodjanak.

Lise ebben erősen kételkedett. Martha a lánya minden kívánságát teljesítette, és Angeline-nek akkor Judd kellett. Ezt ő annak idején a maga tizenhárom évével is tisztán látta.

Ebben a pillanatban szerencsére a szobalány lépett be a szalonba, tálcával a kezében, és Lise fél órával később elkészönt a nagynénjétől. Megkönnyebbülten indult haza.

Nagyon várta már, hogy újra friss levegőn legyen, mert Martha krónikus elégedetlensége szinte kibírhatatlan volt. Az azonban, amit Lise ma megtudott, megerősítette a benyomását, hogy Judd rosszul bánt az unokatestvérével. Ő soha nem fog beleszeretni! Igaz, a férfinak jó oldala is van. Emmyt láthatóan imádja, különben kiváló színésznek kellene lennie.

Amikor Lise befordult a kocsijával az utcába, amelyben lakott, először Dave kis kocsiját látta meg a háza előtt. Miután belépett a bejárati ajtón, a barátját a folyosón találta.

– Helló! – üdvözölte kedvesen. Megörült neki, mert Dave egészen más, mint Judd: egyenes és kellemes ember. Most mosolygott, mégis szokatlanul feszültnek tűnt. – A nagynénémtől jövök, és friss levegőre van szükségem.

– Eszünk valami apróságot a bisztróban?

– Szívesen.

Negyedórával később a hagymalevesük felett ültek.

– Mi van veled? – kérdezte Lise váratlanul. – Egészen más vagy, mint máskor.

– Kérdezni szeretnék tőled valamit. – Dave barna szemében szelídség volt, de a kanalát görcsösen markolta. – Gyakran csinálunk közös programot, Lise. Voltunk moziban, bulikon, éttermekben. – A férfi tűnődően nézegette a zsemlijét. – Adtam neked jóéjtpuszikat. Néha fogtuk egymás kezét. Engem azonban valami mindig visszatartott attól, hogy...

– Dave, én...

– Ne, hadd fejezzem be! – A férfi most egyenesen Lise-re nézett. – Még van öt nap az éves szabadságomból, és március végéig ki kell vennem. Utazzunk el együtt valahová! Egy nyaralóba a Laurentian-hegységben. Egy szép québeci szállodába. Bárhová. Én csak veled szeretnék lenni. – Dave a lány kezére tette a kezét. – Szeretkezni szeretnék veled.

Lise lesütötte a szemét. Ma már másodszor hallom ezt, gondolta döbbenet, és kétségbeesetten azt kívánta, hogy Dave bárcsak ne éppen ma este nyílt volna meg előtte. A férfi kezét nézegette, de nem érzett vágyat arra, hogy megfogja, és soha többé ne engedje el. Ha Judd keze lenne...

– Ez nagyon édes tőled – felelte csendesen –, de...

– Mindent rosszul csinállok.

Dave hirtelen felállt, odalépett a lányhoz, magához rántotta, és sóváran megcsókolta. Lise mozdulatlanul állt, és majdnem elsírta magát, mert semmit sem érzett. Semmit a világon. A férfi végül elvált tőle, és hátrébb lépett.

– Mondj igent, Lise! Kérlek, mondj igent.

– Nem lehet, Dave – suttogta a lány. – Egyszerűen nem lehet.

– Miért nem? Elutazhatunk együtt, és majd meglátjuk, mi történik.

Lise tudta, hogy ennek véget kell vetnie.

– Nem vagyok szerelmes beléd – felelte leverten. – Soha nem tudnám megadni neked, amire vágyasz – mondta, és érezte, hogy a férfi megdermedt. – Kihűl a levesed – tette hozzá, és bágyadtan elmosolyodott.

– Van valakid? – kérdezte Dave.

– Nincs. Őszintén sajnálom. A barátom vagy, Dave. És ennél több nem kell nekem.

A férfi elengedte Lise kezét, visszaült a székére, és gépiesen tovább evett. Lise is leült. Fájt a válla, és olyan érzése volt, hogy ez a nap soha nem fog véget érni. Dave-et azonban nem hagyhatta csak úgy itt, ezért görcsösen csevegni próbált. Fellélegzett, amikor a pincér végül meghozta a számlát. Fizettek, aztán Dave hazavitte.

– Jobb volna, ha egy ideig nem találkoznánk – mondta mereven, amikor megállt a ház előtt.

– Már nem vagyunk barátok?

– Most nem. Valamikor majd talán újra azok leszünk.

– Egyébként is azzal a gondolattal játszom, hogy kilépek – kotyogta ki Lise.

– Ki akarsz lépni? – kérdezte Dave meghökkenően. – Miért? És mihez akarsz kezdeni?

– Már tíz éve végzem ezt a munkát, és elegendem van. Szünetet kell tartanom.

– Mi, többiek, szerencsére nem így gondoljuk.

– Ne akarj lelki furdalást okozni nekem, Dave! – mondta Lise határozottan. – Vigyázz magadra, oké? És valóban sajnálom.

Mielőtt még a férfi válaszolhatott volna, Lise kiszállt a kocsiból, és besietett a házba. Becsukta maga mögött a lakásajtót, és nekidőlt. Láthatóan mélyen megbántotta Dave-et. Mi a fene van vele? Semmit sem érez egy kedves férfi iránt, aki megbízható és bátor. Az a férfi viszont, aki dróton rángatja a hozzá közelállókat, lángoló szenvedélyt ébresztett benne. Ennek semmi értelme!